

Het was een warme dag in februari.
Opa werd begraven op het kerkhof.

We plantten zijn rozen in onze tuin.
Want opa had altijd van rozen gehouden.

Zijn hondje Laila kwam bij ons wonen.
Mama zou de rozen verzorgen. Ik Laila.

'Smakelijk eten!'
Ik gaf Laila haar voerbak.
Ze snuffelde eraan
en liep toen naar het raam.
Sinds het overlijden van opa
stond Laila vaak voor de deur of het raam.

Ik aaide haar.
'Opa komt niet meer terug,' zei ik.
'En ik weet dat je hem mist.
Maar je moet wel iets eten.'

